

C31 – C-OND3

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

6 januari 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Felix Strackx tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het leesgedrag van de schoolgaande jeugd en de aandacht voor klassieke Vlaamse schrijvers in het secundair onderwijs

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Dinsdag 6 januari 1998

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.33 uur.*

Interpellatie van de heer Felix Strackx tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het leesgedrag van de schoolgaande jeugd en de aandacht voor klassieke Vlaamse schrijvers in het secundair onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Strackx tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het leesgedrag van de schoolgaande jeugd en de aandacht voor klassieke Vlaamse schrijvers in het secundair onderwijs.

De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb reeds lang de – weliswaar subjectieve – indruk dat de taalvaardigheid van onze jongeren erop achteruitgaat.

Dit vermoeden wordt mij vooral door twee zaken ingegeven. Enerzijds is er het aantal taal- en schrijffouten in allerhande media, dat de laatste tijd enorm is toegenomen. Soms lees ik dingen die mij de haren te berge doen rijzen, en dat is vooral het geval bij de fouten tegen het voltooid deelwoord.

Anderzijds wordt dit vermoeden mij ingegeven door de waarnemingen bij mijn eigen kinderen. Mijnheer de minister, misschien liggen de zaken bij u anders, maar ik beschouw mijzelf en mijn gezin graag als modale Vlamingen. Dat geeft meestal een goed referentiekader. Met de kennis van de spelling van mijn kroost valt het nogal mee, maar dat kan natuurlijk te wijten zijn aan het feit dat ik hen altijd de raad heb gegeven de schoolboeken in het

genre van 'Op reis in werkwoordland' opzij te schuiven, en veeleer de ouderwetse regel van het theedrinken te gebruiken.

Ik stel echter tot mijn grote spijt vast dat mijn kinderen minder woorden kennen dan wij vroeger op dezelfde leeftijd. Het gaat hierbij vooral om woorden en uitdrukkingen die in de geschreven taal worden gebruikt. Ik moet ook toegeven dat mijn kinderen minder – zelfs veel minder – lezen dan wij vroeger. Zij doen dit niet spontaan en worden er ook niet toe verplicht door de school.

Ze moeten ook maar heel zelden een opstel maken – de verhouding met mijn generatie is misschien één tegen tien -, en verhandelingen schijnen volledig tot het verleden te behoren. Mijn dochter heeft het secundair onderwijs voltooid, en ik kan mij niet herinneren dat zij in al die jaren ook maar één verhandeling moest schrijven. Een van de zeldzame keren dat ik naar een oudervergadering ben geweest, heb ik dit aangekaart bij de leerkracht Nederlands, die mij laconiek antwoordde dat het veel te veel tijd vergde om verhandelingen te verbeteren.

Daarbij aansluitend wens ik het nu te hebben over de verplichte lectuur. In 1996 kwam mijn zoon van veertien jaar thuis met een literatuurlijst die mij geïnspireerd heeft tot mijn schriftelijke vraag van 15 oktober 1996. Hierin drukte ik mijn ongerustheid uit over het leesgedrag van onze jeugd.

Het komt mij immers voor dat de hedendaagse adolescenten uit zichzelf al minder lezen, en daar ook op school steeds minder toe worden verplicht. Vaak lezen ze enkel de boeken die hen door de school worden opgelegd, en velen houden het daar voor de rest van hun verdere leven ook bij. Vandaar dat de samenstelling van verplichte en sterk aanbevolen literatuur van bijzonder groot belang is. Omdat deze lijsten worden samengesteld volgens de persoonlijke smaak van de leerkracht is

Strackx

wat men voorgeschoteld krijgt, eigenlijk een kwestie van pech of geluk.

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag stelde de minister toen dat men er mag van uitgaan dat zowel de leerplanmakers als de leerkrachten en de schoolleiding, over voldoende deskundigheid beschikken om een goede literatuurkeuze te maken. Dit antwoord stelde me niet helemaal gerust. Met behulp van een bevriend student, die over dit onderwerp zijn eindwerk maakte, heb ik onderzoek verricht naar de samenstelling van de literatuurlijstjes in het Vlaams secundair onderwijs.

We hebben honderd openbare bibliotheken en honderd middelbare scholen aangeschreven, telkens twintig per provincie. Voor de scholen kozen we er telkens tien uit het vrije net en tien uit het officiële net. De adressen hebben we random gekozen.

We vroegen per onderwijsgraad drie titels van boeken die als verplichte literatuur in de scholen worden opgegeven en drie titels van boeken die spontaan worden gelezen. We kregen 48 bruikbare antwoorden, waarvan 29 afkomstig van de openbare bibliotheken en 19 van de scholen. Het ging dus in totaal om 864 titels en auteurs. Volgens de waarschijnlijk onwetenschappelijke manier waarop we de enquête verwerkten, konden we geen enkel significant verschil vaststellen, noch tussen de antwoorden van de bibliotheken, de vrije scholen en de gemeenschapsscholen, noch tussen de verschillende provincies.

Het valt op dat, op één uitzondering na, in bijna alle Vlaamse middelbare scholen dezelfde boeken worden gelezen. Indien er geen officiële literatuurlijsten bestaan, dan moet er toch iets al deze scholen en leerkrachten tot deze consensus bewegen. Wat kan dat wel zijn ?

Twee resultaten van deze enquête vallen op en veroorzaken bij mij enige ongerustheid. In de eerste graad van het secundair onderwijs zijn 21 percent van de verplichte en 30 percent van de spontaan gelezen boeken vertaalde werken. In de tweede graad was dat respectievelijk 23 en 36 percent en in de derde graad 20 en 33 percent. In het geheel bestaat dus 27 percent van de lectuur van de Vlaamse twaalf- tot achttienjarigen uit vertaalde werken. Ik vraag me af waarom. Waarom geen werk aanbevelen dat origineel in het Nederlands is geschreven ? We hebben goede schrijvers, dus

waarom zouden we niet chauvinistisch mogen zijn ?

Een tweede opvallend feit bevestigde en overtrof zelfs mijn vermoedens. De klassieke Vlaamse schrijvers ontbreken bijna volledig. In de eerste graad van het secundair onderwijs wordt éénmaal op 288 auteurs de naam Ernest Claes vermeld, verder geen enkele Vlaamse klassieke schrijver. In de tweede graad wordt Jos Vandelloo zesmaal vermeld, Ward Ruyslinck viermaal, en dan enkel nog bij de verplichte literatuur ; door niemand bij de spontane lectuur. In de derde graad valt zowaar één keer de naam Gerard Walschap. Willem Elsschot komt viermaal voor, Hugo Claus viermaal, Ward Ruyslinck achtmaal en viermaal Jos Vandelloo. Deze laatste wordt ook nog tweemaal bij de spontaan gelezen boeken vermeld, Ward Ruyslinck éénmaal.

Samenvattend kunnen we stellen dat van de 432 verplichte werken in het Vlaams secundair onderwijs er 7,2 percent afkomstig is van de Vlaamse klassieke auteurs. Bij de spontaan gelezen boeken is dat slechts 0,69 percent. Niet eens 4 percent van de lectuur van Vlaamse adolescenten bestaat uit Vlaamse klassiekers, wat dan vrijwel uitsluitend beperkt blijft tot Ward Ruyslinck en Jos Vandelloo. De leerkrachten Nederlands in ons secundair onderwijs geven dus eerder de voorkeur aan een vertaald werk dan aan onze klassieke Vlaamse schrijvers. Meer nog, van Willem Elsschot, Stijn Streuvels, Ernest Claes, Felix Timmermans, Gerard Walschap, Lode Zielens, Johan Daisne, Hubert Lampo en Louis-Paul Boon – nog niet zo lang geleden kandidaat-Nobelprijswinnaar – heeft een hele generatie nauwelijks of nooit gehoord, laat staan iets gelezen. Binnen enkele decennia dreigen ze enkel nog een eervolle vermelding te krijgen in de literatuurgeschiedenis en kunnen hun werken voorgoed naar het museum verhuizen.

Om alle misverstanden te vermijden, wens ik te benadrukken dat ik helemaal geen problemen heb met het feit dat onze jeugd Tom Lanoye of Herman Brusselmans leest. Ik heb er wel problemen mee dat ze enkel die auteurs lezen. De gedachte dat er straks een generatie rondloopt met het idee dat Lanoye en Brusselmans de enige en absolute grootmeesters van de Vlaamse literatuur zijn, is voor mij onverdraaglijk.

Heeft de minister maatregelen genomen om het leesgedrag van onze jeugd kwantitatief en kwalitatief te verbeteren ? Is hij het met mij eens dat het quasi-volledig ontbreken van klassieke Vlaamse schrijvers in het leespakket de culturele verarming

Strackx

van de schoolgaande jeugd in de hand werkt ? Krijgt de kennis en lectuur van de Vlaamse klassieke schrijvers voldoende aandacht in de eindtermen voor het secundair onderwijs ? De minister schreef in zijn antwoord dat de overheid geen richtlijnen of aanbevelingen inzake literatuurlijsten kan geven, omdat ze moeilijk als minimumdoelstellingen kunnen worden beschouwd. Waarom niet ? Waarom kan een minimale kennis of lectuur van de Vlaamse klassieken niet worden ingeschreven in de eindtermen ?

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk : Ik heb met aandacht de interpellatie van de heer Strackx gelezen. Ik heb een aantal vragen over de cijfers, maar die kan ik hem zelf op een ander moment stellen.

27 percent van de lectuur zou bestaan uit vertaalde werken. 73 percent zou dus van Vlaamse auteurs zijn. Van die 73 percent zouden maar 4 percent Vlaamse klassiekers zijn.

De heer Felix Strackx : Het gaat om 4 percent van het totaal.

De heer Kris Van Dijk : Ik deel de bekommernis van de heer Strackx, maar ik wil hierin niet te strikt zijn. Jongeren moeten evengoed Dostojevski kennen als de Vlaamse klassiekers. In die zin ben ik ook geïnteresseerd in het antwoord van de minister. Jongeren van achttien jaar – vooral jongeren uit de ASO-opleidingen, maar ook anderen – moeten enige culturele bagage hebben. Ook ik zou het jammer vinden dat er op termijn een generatie ontstaat die een aantal van onze zeer gekende en geëerde schrijvers niet langer kent. Dat is ook onze bekommernis.

De voorzitter : Mijnheer Strackx, na het doornemen van de lijst waarnaar u verwijst, wil ik uit eigen naam opmerken dat dit me toch een mooie keuze uit de Nederlandstalige literatuur lijkt. Het stoort me helemaal niet dat de lijst een aantal anderstalige schrijvers bevat.

Persoonlijk vind ik het belangrijk dat de opgegeven lectuur behoorlijk wordt begeleid, en dat in het onderwijs de smaak voor literatuur wordt aangescherpt. Naar mijn mening moet men niet alle boeken lezen in het onderwijs. Het is wel belangrijk dat de gevoeligheid voor literatuur wordt verhoogd, zodat men uit eigen beweging gaat lezen. Al

die namen moeten dan ook niet op de literatuurlijsten prijken.

Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Ten eerste wil ik de opmerking van de heer Strackx over de taalvaardigheid sterk nuanceren. Het is mijn stellige overtuiging – en die wordt trouwens gestaafd door studies – dat de huidige generatie verbaal meer taalvaardig is dan de onze. Zowel in het Nederlands en het Frans, als in het Engels beschikt ze over een veel grotere verbale paraatheid. Ik zie dan ook niet veel redenen tot wanhoop.

Wel is er een soort slordigheid in het schrijfgedrag. Deze vloeit voort uit een algemene maatschappelijke slordigheid in het denken. Men kan er dagelijks de kranten op nalezen om te zien hoe slordigheid wordt gedrukt, uitgegeven en verkocht aan 30 frank per exemplaar.

Deze slordigheid qua denken en schrijven kan echter niet worden verholpen door een minister : dat is de taak van de scholen. Daarvoor is er naar mijn bescheiden mening een zekere mate van tucht nodig in de scholen.

Maar dat impliceert ook dat er een zekere mate van striktheid in het schrijfgedrag moet zijn, een striktheid die de leerkrachten zelf aan de dag moeten leggen. Sommige leerkrachten schrijven me brieven waarin ze me soms minder leuke dingen toewensen, maar slagen er niet in deze te schrijven zonder dt-fouten. Daar ik een slecht karakter heb, hou ik er de liefvallige gewoonte op na om deze fouten met rode inkt te omlijnen en de brief terug te sturen met het verzoek me een keurige brief te schrijven. Meestal krijg ik dan geen tweede brief meer. Men zal wel zeggen dat dit vreselijk hautain van me is, maar ik vind dat dit niet betaamt.

Het is wel zo dat men daar tijdens de opleiding minder aandacht aan besteedt dan vroeger. Oudere leerkrachten van normaalscholen getuigen dat het schrijven van een dt-fout – zelfs in een examen wiskunde – minstens twee of vijf punten van de twintig kostte, terwijl men met twee dt-fouten nog maar tien van de twintig punten overhield. Dat lijkt me de enige methode. Op dit ogenblik bestaat er terzake een zeer grote permissiviteit, die in de hand werd gewerkt door het feit dat we een tijdlang met twee spellingen hebben geleefd : de toegelaten en de voorkeurspelling.

De voorzitter : Dat gold toch niet voor dt-fouten ?

Minister Luc Van den Bossche : Niet wat dat soort fouten betrof : de regels daarvoor zijn eenvoudig. Maar uiteindelijk gebruikte iedereen de twee soorten spelling door elkaar. Daar spelling grotendeels visueel is, zorgden de verschillende woordbeelden voor een handicap. Het probleem van het voltooid deelwoord is er weliswaar steeds geweest, maar men kan inderdaad een achteruitgang vaststellen die te wijten is aan het feit dat daar in het onderwijs veel minder de nadruk op wordt gelegd dan vroeger. Mijns inziens gebeurt dit ten onrechte.

Wat het minder lezen betreft, meen ik dat we moeten opletten niet te vervallen in de klacht van de oude Romeinen en Grieken. Ook zij waren de mening toegedaan dat ze zelf zo goed waren, en de nieuwe generatie zo decadent. Niemand heeft me al aangetoond dat de huidige generatie minder of meer leest dan de vorige. In alle generaties van de laatste decennia bestond een harde kern die vrij veel las. De grote massa beperkte zich meestal tot de boeken die op school moesten worden gelezen. Dat waren dan drie verplichte en twee vrij te kiezen, en daar bleef het dan bij. Ik herinner me hoe samenvattingen van boeken werden doorgegeven in en tussen klassen. Ik vermoed dat dit nog steeds gebeurt. We moeten dus enigszins relativeren : ik geloof niet dat in die toestand veel wijziging is gekomen.

Ik blijf er bij dat het de verantwoordelijkheid van de inrichtende machten is om te beslissen hoe de lijst van verplichte literatuur eruit ziet. Ik kan de voorzitter van deze commissie bijtreden bij zijn opmerking over deze lijst. Ik lees de ene schrijver natuurlijk ook liever dan de andere, en bij sommigen heb ik mijn bedenkingen. Maar men kan toch moeilijk beweren dat het werk van Anne Provoost onbelangrijk is. Hetzelfde geldt voor Kristien Hemmerechts. Dan hebben we nog types als Lanoye en Brusselmans, maar dat zijn keuzes : men leest dat graag of minder graag. Ik spreek me dan niet uit over de vraag wie al dan niet 'klassiek' wordt : dat zal ik straks doen.

Van Remco Campert of Marc De Bel kan men toch niet beweren dat ze niet goed zijn ? Ook mensen als Annie M.G. Schmidt komen op de lijst voor, mensen van de vorige generatie. Van Hugo Claus selecteerde men het werk 'Vrijdag'. Men moet toegeven dat diens recente werken niet bepaald licht verteerbaar zijn. Ik kan me inbeelden dat men in de derde graad niet meteen 'Het verdriet van België' leest : daar moet men immers al een verwoed lezer voor zijn. Met vermeldingen van Terlouw, Geeraerts, Van Cleemput, Spillebeen, Mulisch, Hermans enzovoort, kunt u toch niet zeggen dat dit

een droevige lijst is. U hebt vaak het woord klassiek in de mond genomen. Maar wat is klassiek ? Tien jaar geleden zou niemand zeggen dat Raymond Brulez klassiek is, maar binnen vijf jaar zal men zijn werk volgens mij wel tot de klassiekers rekenen. Denk maar aan Louis-Paul Boon. Het heeft lang geduurd voor men hem als klassiek heeft beschouwd. Of neem nu August Snieders, die in de negentiende eeuw minstens in dezelfde mate als Conscience als klassiek werd beschouwd, maar die nu dit etiket heeft verloren en nauwelijks nog wordt gelezen.

Niemand in onze maatschappij kan zich aanmatigen te bepalen wie wel en wie niet klassiek is, net zoals niemand zich kan aanmatigen de perfecte literatuurlijst op te stellen. Er zijn de toevallige smaken van een bepaalde periode, er zijn overaccntueringen, er zijn plotselinge ontdekkingen of herontdekkingen. Sommigen zijn ooit klassiek geweest, later weggeëb'd en nog veel later met vernieuwde belangstelling van onder het stof gehaald. Ook de lijst die wij op school als klassiek voorgeschoteld kregen, was niet noodzakelijkerwijs een juiste lijst. Wie kan mij nu zeggen of bijvoorbeeld Anne Provoost binnen tien of vijftien jaar als klassiek zal worden beschouwd ? Ik sluit dat niet uit, want ze ligt nu zeer goed in de markt bij de jongeren. Zoals de voorzitter reeds zei, is het ook belangrijk leesgewoonte en leesgenot te creëren of aan te kweken. Men kan dan moeilijk vragen dingen te lezen waardoor men zich niet aangetrokken of geboeid voelt.

Ik pleit dus voor het handhaven van de vrijheid die men nu in de scholen heeft. Ik wens me daar niet in te moeien. Het zijn de leerkrachten zelf die, liefst in samenspraak met de leerlingen, de beslissingen nemen. Dat daar af en toe een vertaling tussen zit, stoort mij niet. Per slot van rekening leven we steeds sterker in een global village, in een wereld als één groot dorp. Zolang het werk maar keurig werd vertaald, vind ik dat niet erg. De heer Van Dijck had het daarnet over een verhouding van drie tegen één, wat dus wil zeggen dat men in vrij grote mate naar de Vlaamse en Nederlandse auteurs teruggrijpt en, veel meer dan vroeger het geval was, naar de auteurs van de eigen generatie. Toen wij school liepen, had men de neiging om de eigen generatie van auteurs niet aan te bieden. Denk maar aan Vandeloo, Spillebeen, Michiels en Ruyslinck. Dat waren nu niet bepaald de geliefde auteurs in het onderwijs. 'Het boek Alfa' van Ivo Michiels is ooit aanleiding geweest tot een proces voor de rechtbank tussen een ouder en een school. De school vond dat de betrokken leerling uit het vijfde jaar van het secundair onderwijs, die dit boek

Van den Bossche

als vrij werk had besproken, van school diende te worden gestuurd omdat dit boek, althans volgens de school, allesbehalve waardering verdiende. Misschien is 'Het boek Alfa' niet het grootste werk dat Ivo Michiels ooit heeft geschreven, maar niemand zal nu nog boos worden indien een leerling voor dit werk zou kiezen.

Het verheugt me dus dat de lijst veel auteurs van de huidige generatie bevat, maar ik steek niet weg dat het mij evenzeer verheugt dat er ook klassiekers tussen zitten. Als scholen een Gezelle, een Boon of een Streuvels willen opnemen in hun lijst van verplichte literatuur, dan is dat hun vrije keuze en een keuze die wij als overheid moeten respecteren, omdat dit voor die scholen een manier is om zich naar de buitenwereld te profileren.

Wat de overheid wel doet, is initiatieven nemen zoals 'De Jonge Gouden Uil', dat totstandkwam in samenwerking met minister Martens. Daarbij zijn het de jonge lezers zelf die de boeken lezen, voordragen en bekronen. We hebben dit reeds tweemaal gedaan en het is telkens een groot succes geweest. Ik denk bijvoorbeeld ook aan 'Dynamo-2' dat een aantal leesinitiatieven heeft gestimuleerd, waaronder de 'Cultuurweek voor leerkrachten', waarin de literatuur uitvoerig aan bod is gekomen. Aan dergelijke initiatieven verleen ik graag mijn medewerking en daarvoor mag u me steeds suggesties geven, maar vraag me niet me te moeien in of aanbevelingen te formuleren voor de lijsten van verplichte literatuur. De leerkrachten zijn voldoende opgeleid om die met kennis van zaken en in overleg met hun leerlingen zelf op te stellen.

Tot slot wil ik nogmaals benadrukken dat de lijst mij geenszins tegenvalt. Ik had erger gevreesd. Het verheugt me zelfs dat hij zo keurig is.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Ik wens de minister te danken voor zijn antwoord en tegelijk een misverstand uit de wereld te helpen. Ik spreek me namelijk niet uit over de kwaliteit van de werken die op die literatuurlijsten voorkomen, maar moet wel een zekere eenzijdigheid in de samenstelling vaststellen. U kunt toch niet ontkennen dat één of twee generaties van schrijvers totaal op die lijsten ontbreken. Vermits u zelf zegt dat vele jongeren nooit iets anders zullen lezen dan de boeken waartoe ze op school verplicht waren, zal onbekend onbemand blijven. Wat men niet kent, kan men ook niet appreciëren en zal men ook later links laten liggen.

Ik wil een motie indienen waarin we meer aandacht vragen voor de Vlaamse klassiekers.

Minister Luc Van den Bossche : Dat staat u vrij, maar wat zijn de klassiekers ? Zijn Hadewych en Van Maerlant klassiekers ? Ik vind persoonlijk van wel, maar zoiets geef je niet als verplichte lectuur. Dergelijke werken moet men begeleiden in de klas. Ik ben met genoeg sarcastisch over sommige leerkrachten, maar de lectuur van Hermans in de klas begeleiden is niet eenvoudig. Dit vergt enige inspanning.

Trouwens, hoe ver gaat dat begrip 'klassieken' ? Ik vind dat men in de klas op zijn minst moet kennismaken met sommige negentiende-eeuwse auteurs, maar dan wel in het kader van een les. Men kan hen niet zomaar laten lezen, want dan gaat men de jongeren die niet echt leesverliefd zijn, afstoten. Ik zou het een ramp vinden indien men Van Maerlant of Hadewych niet heeft ontmoet in een literatuuroverzicht. Men moet ook Conscience en delen van Walschap en Gijsen hebben gezien. Het gaat me echter te ver om dit als verplichte lectuur op te leggen. Ik betreur het niet dat men in de klas meer succes heeft met de lectuur van Anne Provoost, Willy Spillebeen of Kristien Hemmerechts. Ik onderschat die auteurs niet. Men heeft allerminst voor de meest eenvoudige auteurs gekozen.

Waarom is Vestdijk er niet bij, of Vinkenoog ? Ik kan een hele lijst auteurs opsommen waarvan ik het jammer vind dat men ze niet leest, of zelfs niet in een overzicht opneemt.

De heer Felix Strackx : Ik had het wel over Vlaamse schrijvers.

Minister Luc Van den Bossche : Ik maak geen onderscheid in het Nederlandse taalgebied. Het enige verschil is de nationaliteit. Men moet in literatuur geen onderscheid maken. Het is even belangrijk om Simon Vestdijk te lezen als Felix Timmermans.

De heer Felix Strackx : Als Groot-Nederlander kan ik instemmen met dat argument. U wilt echter niemand afstoten en het vooral niet te zwaar maken. Met de mentaliteit van de grootste gemene deler bewijzen we de jongeren niet echt een dienst.

Minister Luc Van den Bossche : Karel Verleyen is niet echt een moeilijk auteur, maar er staan ook andere auteurs op die lijst : 'Hersenschimmen' van Bernlef is toch geen gemakkelijk boek ; Harry Mulisch is ook niet eenvoudig ; toegegeven, Jan Terlouw is niet echt moeilijk, maar wel populair in

Van den Bossche

de eerste graad ; 'De wereld van Sofie' : ook niet simpel.

Men kan ook niet aan iedereen vragen om het moeilijkste boek te lezen. Men moet rekening houden met de samenstelling van de klas. Men moet de leerlingen enige leesverliefdheid bijbrengen en dan ziet men wel welke leerlingen naar wat meer veeleisende literatuur grijpen. Iemand die graag leest, zal al snel aan de leraar Nederlands vragen wat leuk is om te lezen. Het is een zeer dynamisch proces. Ik ben echt niet ontgoocheld over deze lijst.

De voorzitter : Veel hangt inderdaad af van de leraar Nederlands. Indien hij erin slaagt om leesge-not op te wekken, dan kan hij mensen ertoe aanzetten om ook veeleisende boeken en klassieke auteurs te lezen.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Men hoort wel vaker dat er niet meer wordt gelezen. Ik spreek uit mijn eigen ervaring in het onderwijs en over wat er in mijn gemeente gebeurt. Men gaat er met kinderen naar de bibliotheek en werkt

mee aan de Jeugdboekenweek. Het onderwijs en de overheid nemen dus heel wat initiatieven. De willekeur van wat jongeren graag lezen, is echter bepalend. Smaak kan men niet opleggen. Onze opdracht is vooral om jongeren in contact te brengen met literatuur en ik denk dat we daaraan voldoen.

De voorzitter : Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten : Kan de literatuurlijst worden uitgedeeld aan de commissieleden ?

De voorzitter : Zeker. Het lijkt me heel nuttig om dat te doen. Veel commissieleden zullen deze lijst zeker met interesse inkijken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.00 uur.*
